

UCHWAŁA Z DNIA 14 LIPCA 2005 R.
SNO 33/05

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Błuś.

Sędziowie SN: Helena Ciepla (sprawozdawca), Mirosław Bączyk.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu bez udziału Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, z udziałem protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2005 r. w związku z zażaleniem na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt (...) w przedmiocie zawieszenia w czynnościach służbowych

u c h w a l i ł : utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę i kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Prezes Sądu Okręgowego w dniu 17 maja 2005 r., działając na podstawie art. 130 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, zarządził natychmiastową przerwę w czynnościach służbowych wykonywanych przez sędziego Sądu Rejonowego od dnia 17 maja 2005 r. do dnia 16 czerwca 2005 r., podając że wymagają tego istotne interesy służbowe.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że wymieniony sędzia w okresie od dnia 1 marca 2003 r. do dnia 13 kwietnia 2005 r. pełnił funkcję Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 marca 2005 r. został oddelegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym na okres od dnia 1 kwietnia 2005 r. do dnia 30 września 2005 r.

Prokurator Prokuratury Krajowej w odpowiedzi z dnia 16 maja 2005 r. udzielonej Prezesowi Sądu Okręgowego, co do stanu zaawansowania postępowania przygotowawczego prowadzonego między innymi wobec sędziów tego Sądu stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w trakcie śledztwa Prokuratora Apelacyjnego, sygn. akt AP II Ds. (...), pozwala na sformułowanie pod adresem sędziego Sądu Rejonowego zarzutu dopuszczenia się czynów zabronionych w okresie pełnienia funkcji Przewodniczącego Wydziału.

W tak ustalonym stanie faktycznym i powołaniu się na znany Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu z urzędu fakt złożenia przez Prokuratora Apelacyjnego wniosku z dnia 20 maja 2005 r. o zezwolenie na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej, Sąd ten uznał, że istotne interesy służbowe i dobro wymiaru sprawiedliwości wymagają zawieszenia tego sędziego w wykonywaniu czynności służbowych.

W konkluzji, uchwałą z dnia 25 maja 2005 r., na podstawie art. 131 § 1 u.s.p. zawiesił sędziego w czynnościach służbowych.

Sędzia Sądu Rejonowego w zażaleniu na tę uchwałę zarzucił obrazę przepisów:

- art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 111 u.s.p. przez udział w wydaniu orzeczenia sędziego nieuprawnionego;
- art. 438 pkt 2 k. p. k. w związku z art. 6, 7, 92 i art. 410 oraz art. 168 w związku z art. 170 § 3 i 368 k.p.k. przez:
 - naruszenie prawa obwinionego do obrony,
 - oparcie treści uchwały na nieujawnionym materiale dowodowym w postaci akt sprawy AP II Ds. (...) Prokuratury Apelacyjnej i wniosku Prokuratora tej Prokuratury o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej oraz nieuwzględnienie wniosku obrońcy o zarządzenie przerwy celem zapoznania się z wymienionym materiałem dowodowym,
 - brak uzasadnienia, jakie istotne interesy służbowe przemawiają za zawieszeniem w czynnościach służbowych i na czym ma polegać dobro wymiaru sprawiedliwości,
- art. 438 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 130 u.s.p. przez uznanie, że istotne interesy służbowe i dobro wymiaru sprawiedliwości wymagają zawieszenia go w czynnościach służbowych na czas nieokreślony.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jej zmianę przez uchylenie zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego z dnia 17 maja 2005 r. o natychmiastowej przerwie w czynnościach służbowych wykonywanych przez skarżącego.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego nie może być skutecznie zwalczane, albowiem znajduje uzasadnienie w treści art. 131 § 1 u.s.p.

Zarzut naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 111 u.s.p. okazał się chybiony. Jak bowiem wynika z pisma Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 7 lipca 2005 r. do zmiany składu orzekającego w przedmiotowej sprawie doszło w związku z pozostawieniem na urlopie pierwotnie wylosowanego sędziego E. M., co spowodowało, jak tego wymaga przepis art. 111 § 1 u.s.p., ponowne losowanie, w wyniku którego wylosowano nowego członka składu w osobie sędziego A. U. Tym samym nie zachodzi bezzwzględna przyczyna odwoławcza, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Nie może też odnieść skutku zarzut naruszenia prawa obwinionego do obrony. Wprawdzie słusznie zarzuca on Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu, obrazę wymienionych na wstępie przepisów kodeksu

postępowania karnego przez nieuwzględnienie, złożonego na posiedzeniu Sądu w dniu 25 maja 2005 r., wniosku jego obrońcy o umożliwienie zapoznania się z wnioskiem Prokuratury Apelacyjnej o pociągnięcie obwinionego do odpowiedzialności karnej i z aktami tej sprawy, jednakże uchybienie to ostatecznie pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonej uchwały. Jak bowiem wynika z akt Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie obwinionego do odpowiedzialności karnej, z których Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny przeprowadził dowód, obwiniony sędzia otrzymał odpis wymienionego wniosku w dniu 6 czerwca 2005 r. i zapoznał się wraz ze swoim obrońcą z aktami tej sprawy w dniu 8 czerwca 2005 r. W związku z tym uzupełnił złożone zażalenie w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny. W konsekwencji bez wpływu na treść zaskarżonej uchwały pozostaje też akcentowany przez obwinionego brak formalnego oddalenia przytoczonego wyżej wniosku dowodowego jego obrońcy, jak tego wymagają przepisy art.170 § 3 k.p.k., który obwiniony traktuje wyjątkowo instrumentalnie.

Wreszcie, nieuzasadniony okazał się zarzut kwestionujący prawidłowość uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Wprawdzie ma rację obwiniony, że postępowanie dyscyplinarne podporządkowane jest regułom przepisów normujących sporządzanie uzasadnień w postępowaniu karnym oraz że uzasadnienie jest ogólnikowe i zawiera zwroty ustawowe. Jednakże w postępowaniu dyscyplinarnym nie można stosować tych wszystkich przepisów kodeksu postępowania karnego, których nie można pogodzić ze specyficznym charakterem postępowania dyscyplinarnego. Ogólnikowość uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie jest też takiego stopnia, żeby uniemożliwiała dokonanie kontroli instancyjnej. Zawiera ono bowiem elementy wymagane przepisem art. 424 k.p.k. Wskazuje, odwołując się do treści odpowiedzi otrzymanej przez Prezesa Sądu Okręgowego od Prokuratora Prokuratury Krajowej powody, jakimi kierował się Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny przy ferowaniu zaskarżonej uchwały. Sąd ten nie naruszył też wymienionego przepisu, używając zwrotu ustawowego zawartego w przepisie art. 130 u.s.p., że „istotne interesy służbowe i dobro wymiaru sprawiedliwości wymagają zawieszenia sędziego”. Co należy rozumieć pod pojęciami istotnych interesów służbowych i powagi sądu nie może budzić wątpliwości u obwinionego jako sędziego i dlatego brak ich konkretyzacji pozostaje bez wpływu na trafność zaskarżonej uchwały.

W tym stanie rzeczy, skoro nie zachodzi żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, stwierdzić trzeba, że zaskarżona uchwała jest merytorycznie słuszna i dlatego Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał ją w mocy.